

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem
Sancti Thomæ Tomvs ...**

Complectens ad viginti sex Quæstiones priores, centum & septem
Disputationes in Capita diuisas

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1621

Diluuntur aduersariorum oppositiones. c. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80983](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80983)

no, quatenus increatus est, non quatenus refer-
tur relatione prædestinationis, & electionis ad
creaturas, que quidem relatio rationis est. Ne-
que etiam obstat, quod illa relatio sit æterna: &
meritum Christi, atque effectus prædestinatio-
nis temporalis: nam temporalis, quatenus futu-
rum, potest esse causa respectus rationis æterni,
vt ostendimus supra disp. 68. cap. 7. quamvis ergo
dicere possint aduersarij, actum prædestinationis
secundum respectum illum æternum sub meri-
Christi cecidisse, & ita Christum meruisse nobis
id, quod æternum est, nulla tamen ratione dicere
licet, actum ipsum increatum sub meritum Chri-
sti cecidisse. In actu enim prædestinationis hæc
duo distinctim, alterum æternum & increatum,
quod nullo modo Christus mereri potuit, alter-
um æternum, sed non increatum, quod est tan-
tum respectus rationis, & hoc Christum mereri
potuit. Quomodo vero Christus fuerit causa e-
xemplaris, & finalis prædestinationis nostræ, di-
cimus 3. p. q. 24. art. 3. & 4.

Verum obiicit aliquis hoc modo, nulla datur
causa diuine voluntatis ex parte actus, sed solum
ex parte obiectorum: ergo diuina voluntas sub
meritum cadere non potuit. Respondeo, vt disp.
82. diximus, diuine voluntatis non dari causam,
finalem, igitur nec rationem finalem inter obiecta
creata: nihilominus inter obiecta diuine volun-
tatis vnum esse causam alterius, & ita quia Deus
voluit vnum esse propter aliud, dicimus, Deum
voluisse aliquem prædestinare, & iustificare ex
meritis Christi præmissis; cum vero concedimus,
inter effectus vnum esse causam, meritariam, vt
sit alius, consequenter aliterimus, inter obiecta
aliquod esse causam, vt sit actus diuine volun-
tatis secundum illum respectum, quem explicauim-
us.

CAPVT V.

Diluantur aduersariorum oppositiones.

EX rationibus, quibus primo capite aliorum
sententias confirmauimus, quatuor tantum
superfuit, quæ pro prima opinione allatæ sunt.
Nam circa rationem secundam fatiis à nobis dictum
est supra 63. pro tertia vero sententia nullam rati-
onem adduximus. Ad primam ergo rationem
primæ opinionis respondeo, si verum esset, fidem,
& alias dispositiones ad iustificationem nõ fuisse
nobis ex meritis Christi concessas, recte se-
queretur, Christum non meruisse nostram præ-
destinationem: id tamen absurdum esse, & sine
nota erroris defendi non posse, loco superius al-
legato probandum est. Quocirca potius sequi-
tur Christum fuisse causam nostræ prædestina-
tionis, si omnium effectuum illius causa fuit. Ad
secundam rationem respondeo, controuersiam
illam, an oratio, & merita Christi, vel alterius ho-
minis sancti, qui alicui prædestinato gratiam im-
petrauit, vocari debeant effectus prædestinatio-
nis illius, quæstionem esse non rerum, sed vo-
cam; hoc autem in dubitanter asserendum est, vt
cum Augustino contra Pelagianos, & Semipel-
agianos re ipsa conueniamus, videlicet primæ gra-
tiæ, quæ nobis datur, nullum ex nobis meritum
precessisse, aut occasionem, neque prædestina-
tionis nostræ, si effectus illius à prima vocatio-
ne, quæ nobis confertur, incipere dicatur: gratia
autem, & prædestinationis hoc modo usurpatæ
Vsq; in 1. part. Tom. 1.

dari meritum in alio, scilicet in Christo, & inter-
dum in aliquo etiam homine iusto, vt ex dictis
manifestum est. Quod si aliquis velit appellare
effectum prædestinationis, Incarnationem Chri-
sti, merita illius, aut etiam alterius Sancti, & hæc
velit appellare gratiam nostram, non solum asse-
rendum est, non esse meritum aliquod causam,
seu occasionem prædestinationis ex parte præ-
destinati, verum etiam neque ex parte Christi,
aut alterius Sancti: quia neque Christus meruit
suam Incarnationem, neque cogitationem illam,
qua excitatus est, vt pro nobis oraret, & merere-
tur, neque sanctus aliquis: ita ergo initium nos-
træ prædestinationis esset, ex solo Deo, vt neque
in nobis, neque in alio Sancto, aut in ipso Christo
causam, seu occasionem habuisset. Hoc autem,
aut alio modo loqui, nihil derogat re ipsa digni-
tati gratiæ, quam commendat Augustinus contra
Semipelagianos, nec dignitati Christi, cum ipse
August. doceat lib. 1. de prædest. Sanctior. cap. 15.
suam ipsius prædestinationem Christi sibi non
meruisse.

Verumtamen ego quidem puto, iuxta phrasim
Scripturæ, & Patrum, Incarnationem Christi, me-
rita illius, & orationes nullo modo vocari effe-
ctus nostræ prædestinationis. Idem dico de ora-
tionibus, & meritis alicuius iusti, qui alteri præ-
destinato salutem impetrat. Id vero in primis mi-
hi suadeo ex eo, quod Ang. quoribus cum Massi-
liensibus de prima gratia, quam putat dari sine
meritis, disputat, idem omnino esse dicit de gra-
tia, atque prædestinatione illius, vt disp. 89. ca. 4.
& disp. 91. cap. 3. & 5. explicatum est; contra Mas-
silienses vero August. solum concludit, vt ca. illo
4. satis probaui, gratiam primam, quæ nobis à
prima vocatione conceditur, non esse ex meritis,
aut ex causa nostra, & ita nec prædestinationem,
qua nobis hæc gratia à Deo præparatur. Quod si
August. primam gratiam esse diceret Incarnatio-
nem, & merita Christi, aut alicuius Sancti, num-
quam cum Massiliensibus de gratia, aut præde-
stinatione nostra contendisset. Huius enim gra-
tiæ, & prædestinationis nemo, nec Pelagius ipse,
vllam causam ex nobis esse dixit.

Quare August. lib. de prædest. Sanctior. ca. 17. agens
de electione nostra ad gratiam, quæ idem omni-
no est, quod prædestinatio gratiæ, de qua ipse in
toto illo opere agit contra Massilienses, inquit:
*Intelligamus ergo vocationem, qua sunt electi, non qui eli-
guntur, quia crediderunt, sed qui eliguntur vt credant.*
Et aliquibus interiectis: *Electi sunt itaq; ante mundi
constitutionem ea prædestinatione, in qua Deus sua futura
facta præsciuit. Electi sunt autem de mundo ea vocatione,
qua Deus id, quod prædestinauit, impleuit.* Vbi in pri-
mis Aug. idem esse putat electionem, & prædesti-
nationem, cum ait: *Electi sunt ea prædestinatione: nam
Deus prædestinando eligit, & eligendo prædesti-
nat: loquor de electione ad gratiam, & qua ibi
semper disputabat: prædestinatio enim hoc solum
differt ab electione, quod electio dicitur separa-
tio vnius ab aliis: aut prædestinatio hunc respec-
tum ad alios non denotat.* Cum vero ait ea vo-
catione electos fuisse, quæ deus impleuit id, quod
prædestinauit, plane indicat, eo ipso fuisse electos
& vocatos atq; eorum electionem à vocatione
inceptisse. Hæc autem non fuit communis vocatio,
sed secundum propositum, quæ propria est præ-
destinatorum, de qua in disp. 88. c. vlt. dictum est.

37.

*Ang. Christum
suum præde-
stinationem
non meruit.*

*Merita Chri-
sti non sunt
effectus præ-
destinationis
nostre.
Prima ratio.*

*Augustinus
testimonium.*

38.

39. Al primam Africanam.

Et Patres Africani cū Augustino, epist. 95. parum ante mediam, ostēdentes, quam gratiam deberet Pelagius, fateri, sine meritis esse, inquit: *Alia est tamen (scilicet gratia) qua prædestinati vocantur, iustificantur, glorificantur, &c.* quibus omnes effectus prædestinationis comprehendisse videntur. Eandem gratiam contra eundem Pelagium inquirens Aug. in Epist. 105. aliquantulum à principio, inquit, eam esse, qua iustificamur, id est, ad iustificationem movemur, cuius initium dicit esse fident. Cum igitur August. nostram prædestinationem commendat sine meritis nostris factam, eo quod initium gratiæ nostræ, gratis, & sine ullis meritis fuerit collatum: inde putat prædestinationem incipere, vnde etiam & gratia nostra exordium sumit.

Aliud Fulg.

Accedit Fulgentius, qui enumerans quicquid prædestinatio nostra efficit, libro 1. ad Monim. ca. 11. sic ait: *Hæc autem omnia, id est, & vocationis initia, & iustificationis augmenta, & glorificationis præmia in prædestinatione semper Deus habuit, quia & in vocatione, & in iustificatione, & in glorificatione Sanctorum gratia sua opera futura præsciuit,* loquitur de gratia, quæ est effectus prædestinationis: de huius namque gratiæ prædestinatione sermonem habebat.

Confirmatur.

Denique sancti Patribus omnino inutile fuisset contra Pelagianos, vel Semipelagianos de alia prædestinatione disputare, quam gratiæ, quæ in nobis à prima vocatione incipit. Quod enim sub Dei providentiam cadant etiam merita Christi, & iustorum, quibus alii gratiæ impetrant, imo ista sint effectus alicuius gratiæ, nõ fuit inter eos controuersum: cur ergo modo debemus nos alio modo de prædestinatione loqui? Porro iuxta modum loquendi Scripturæ ipsam Incarnationem, seu merita Christi inter effectus nostræ prædestinationis non referri, patet: quia alioqui dici non posset Christus causa nostræ prædestinationis, cum non fuerit causa suæ Incarnationis, nec cogitationis, qua, vt mereretur nobis, primo excitatus est; merita enim illius deus etiam inchoauit in eo; at Scriptura aperte testatur fuisse causam nostræ prædestinationis, vt vidimus ca. 4. ergo non alia ratione, nisi quia à nostra vocatione incipit prædestinatio nostra.

Ex phrasibus Scripturæ deducitur.

40.

Respondent aliqui Theologi, vt Christus dicatur causa nostræ prædestinationis, non est necesse, causam esse omnium effectuum, sed satis est, si sit causa multorum ex ijs, qui sub ista prædestinatione continentur. Nam esse causam prædestinationis, hoc est, totius effectus, scilicet Dei est. Ex horum tamen doctrina sequitur, nos etiam dici posse causam nostræ prædestinationis, sicut dicitur Christus, quia multorum effectuum, quibus necessario completur nostra prædestinatio, nos sumus causa; hoc autem absurdum est: nam, vt notauimus, disput. 91. c. 1. idem est, esse causam prædestinationis nostræ, quæ esse causam totius effectus; imo, vt aliquis dicatur causa prædestinationis, debet esse causa primi effectus. Si ergo Christus non fuit causa suæ primæ vocationis, qua nobis incepit prædestinationis, sit, vt nostræ prædestinationis non fuerit causa.

Quorundam enim ratio obstruitur.

Meriti virtus in se non est effectus prædestinationis aliorum.

De oratione, & meritis iustorum, quibus impetrant gratiam aliis, idem dicendum est, & scilicet non pertinere ad effectus prædestinationis eius, cui gratiam impetrant; in quod isdem rationibus probatum manet. Sed inter cæteras præferam vim habet, quod si orationes iustorum ad effectum prædestinationis alterius pertinet, eodem etiam modo & merita Christi inter effectus nostræ prædestinationis debent connumerari. Respondent tamen nonnulli, diuersam esse rationem: nam merita Christi fuerunt communia reprobis, & prædestinatis; merita autem, & orationes iustorum, quibus alijs gratiam impetrarunt, non item. Verum contra hoc est manifesta ratio: quoniam, vt cap. 3. dictum est, Christi merita non solum fuerunt communia, sed quadam etiam peculiari oratione electis postiptum applicata. Si ergo illa inter effectus prædestinationis debent referri, & ea Christus ipse non meruit, sequitur, non omnem effectum nostræ prædestinationis meruisse. Porro autem Christum non applicasse merita sua prædestinatis, quia licet eos iam esse à Deo electos, imo verò à Deo fuisse electos, quia Deus præsciuit merita Christi ipsis applicanda, probauimus cap. 3. huius disput. Quare commodus est, effectus nostræ prædestinationis à gratia primæ vocationis, quæ est secundum propositum, recensere: ea vero merita, quæ ex parte aliorum præcesserunt, inter effectus illius non connumerare.

Sed obijciat aliquis. Quemadmodum non solum vocatio, & iustificatio cadere dicuntur sub prædestinationem nostram, sed etiam signa externa, prædicationes, & remotiones impedimentorum, quibus nostra vocatio preparata fuit, cur etiam orationes, & merita Christi, & iustorum, quibus primam vocationem obtinimus, ac nostram prædestinationem non pertinebunt? Respondendo, diuersam esse rationem, quoniam remoto impedimento, signum externum, prædicatione, & similia ad gratiam ipsius prædestinati conuertuntur, & sub prædestinationem illius cadunt: quia prædestinato sunt principium operandi saltem accedens, sed oratio alterius, ad meritum impetrans prædestinato gratiam, & bonam occasionem operandi, non est ei principium operationis, sed propter illa donatur illi facultas, & principium bonæ voluntatis, & operationis.

Ad 3. rationem ex dictis c. 4. respondeo, meritum creatum non esse causam alicuius increati, quia non est causa actus diuinæ prædestinationis, secundum quod est ipsa merita diuinæ essentia, sed esse causam effectus prædestinationis, scilicet gratiæ, id quod satis est, vt dicatur causa prædestinationis. Adde etiam meritum creatum, & temporale esse quodammodo causam respectus rationis, quem nomine prædestinationis, & electionis connotamus, ille tamen non est increatus, licet sit æternus eo modo, quo relationes rationis ab æterno dicuntur Deo conuenire, vt explicauimus supra disp. 68. c. 7. meritum autem, quod in tempore incipit, dicitur causa, seu fundamentum illius respectus, quatenus ab æterno futurum est: & ita non sequitur, temporale esse causam æterni.

Ad 4. rationem dico S. Thom. solum docuisse, Deum in sua providentia neminem sibi adhibuisse consiliarium, vt eo loco explicauimus: sed non negasse, Deum in sua providentia respexisse causam meritoria, vel aliam, quæ ex parte effectuum consideranda erat.

Ex omnibus, quæ hæctenus de prædestinatione diximus, licet colligere ordinem, quem Deus in sua

sua præscientia circa nostram prædestinationem seruauit. Est autem in primis supponendum, iuxta anteriorem sententiam Christum prædestinatum fuisse post peccatum Adæ peccatum; hoc autem supposito instantia secundum rationem hæc serie sunt assignanda. In primo instanti Deus uoluit creaturis se communicare ex uoluntate simplicis affectus, quo desiderauit illis gloriam suam. Secundo ex hac uoluntate largiri decreuit dona gratiæ in statu innocentie permittens etiam, ut in peccatū homo laberetur; permisit autem non ex intentione beandi, ut colligitur ex ijs que diximus disput. 93. cap. 2. sed ob alium finem, propter quem permittit peccata, ut ibidem diximus. Deinde tertio uolens remedium homini lapso præparare, prædestinauit Christum, & merita illius. Quarto ex meritis Christi præuisis quosdā prædestinauit, & elegit ad gratiam suam per singulas occasiones usque ad perseverantiam, nulla ex ipsis existente causa, aut occasione. Quinto tandem ex gratia Dei perseverantibus efficaciter decreuit dare gloriam, quam ante merita gratiæ præuisa nunquam efficaciter præstauerat, ut disp. 89. probatum est. Hæc autem dicta sufficiant circa articulos omnes huius quæstionis, quibus Doctor Angelicus de prædestinatione disserit. Iam uero omnia, que de reprobatione scitu digna sunt, circa articulum tertium tractemus.

SECUNDA PARS DE REPROBATIONE.

ARTICVLVS III.

Vtrum Deus aliquem hominem reprobet.

AD sextum sic proceditur. Videtur quod deus nullum hominem reprobet. Nullus enim reprobat quem diligit, sed deus omnem hominem diligit, secundum illud Sapientie 11. Diligis omnia, quæ sunt, & nihil odisti eorum, quæ fecisti. Ergo deus nullum hominem te probat.

2. Præterea. Si deus aliquem hominem reprobat, oportet quod sic se habeat reprobatio ad reprobatos, sicut prædestinatio ad prædestinatos. Sed prædestinatio est causa salutis prædestinatorum. Ergo reprobatio erit causa perditionis reprobatorum. Hoc autem est falsum. Dicitur enim Osee 13. Perditio tua israel ex te est, tantummodo ex me auxilium tuum. Non ergo deus aliquem reprobat.

3. Præterea. Nulli debet imputari quod vitare non potest. Sed si deus aliquem reprobat, non potest vitare quin ipse pereat. Dicitur enim Eccles. 7. Considera opera dei, quod nemo possit corrigere quem ipse despexerit. Ergo non esset hominibus imputandum, quod peccant. Hoc autem est falsum. Non ergo deus aliquem reprobat.

Vasquez in 1. part. Tom. 1.

Sed contra est, quod dicitur Malac. 1. Iacob dilexi, Esau autem odio habui.

Respondeo dicendum, quod deus aliquos reprobat. Dicitur enim est supra, quod prædestinatio est pars prouidentie. Ad prouidentiam autem pertinet permittere aliquem defectum in rebus, quæ prouidentie subduntur, ut supra dictum est. Unde, cum per diuinam prouidentiam homines in vitam æternam ordinentur, pertinet etiam ad diuinam prouidentiam, ut permittat aliquos ab isto fine deficere. Et hoc dicitur reprobare. Sic igitur sicut prædestinatio est pars prouidentie respectu eorum, qui diuinitus ordinantur in æternam salutem, ita reprobatio est pars prouidentie respectu illorum qui ab hoc fine decidunt. Unde reprobatio non nominat præscientiam tantum, sed aliquid addit secundum rationem, sicut & prouidentia: ut supra dictum est. Sic ut enim prædestinatio includit uoluntatem conferendi gratiam, & gloriam ita reprobatio includit uoluntatem permittendi aliquem cadere in culpam, & inferendi damnationis penam pro culpa.

Ad primum ergo dicendum, quod deus omnes homines diligit: & etiam omnes creaturas, in quantum omnibus uult aliquod bonum; non tamen quodcumque bonum uult omnibus. In quantum igitur quibusdam non uult hoc bonum, quod est uita æterna; dicitur eos habere odio, uel reprobare.

Ad secundum dicendum, quod aliter se habet reprobatio in causando, quam prædestinatio. Nam prædestinatio est causa & eius quod expectatur in futura uita à prædestinatis, scilicet gloriæ, & eius quod percipitur in presenti, scilicet gratiæ. Reprobatio uero non est causa eius quod est in presenti, scilicet culpæ, sed est causa derelictionis à deo. Est tamen causa eius quod redditur in futuro, scilicet, penæ æternæ. Sed culpa prouenit ex libero arbitrio eius, qui reprobat, & à gratia deseritur. Et secundum hoc verificatur dictum prophete, scilicet, Perditio tua israel ex te.

Ad tertium dicendum, quod reprobatio dei non subtrahit aliquid de potentia reprobati. Unde cum dicitur, quod reprobat non potest gratiam adipisci, non est hoc intelligendum secundum impossibilitatem absolutam, sed secundum impossibilitatem conditionatam, sicut supra dictum est, quod prædestinatum necesse est saluari necessitate conditionata, quæ non tollit libertatem arbitrij. Unde licet aliquis non possit

Ar. 1. huius quæst. 2. ar. 2.

Qu. præced. ar. 1. Ang. l. 1. ad simplic. q. 2. Co. l. 1. de prædestin. & grat. cap. 2. Fulgen. lib. 1. de duplici prædest. Dei.

August. lib. 1. de prædest. & gratia, cap. 6. & 13.

2. ar. 3.

possit gratiam adipisci, qui reprobat̄ur à Deo, tamen quod in hoc peccatum, vel illud labatur ex eius libero arbitrio cōtingit. Vnde & merito sibi imputatur in culpam.

Explicatio Articuli.

Ratio Sancti Thomæ.

Explicatur.

Quid probet.

Conclusio est affirmans, & de fide: constat enim ex Scriptura, multos à Deo reprobati. Probat vero eam S. Thom. hac ratione, prædestinatio est pars prouidentia: ad prouidentiam autem pertinet, permittere aliquos defectus à fine, ergo ad reprobationem quoque pertinet permittere, vt aliqui homines gloriam non consequantur. Cum dicit, ad prouidentiam pertinet aliquos permittere defectus à fine, non loquitur de prouidentia peculiari, sed de vniuersali, de qua loquutus fuerat qu. 21. art. 2. ad 2. & de eo, qui habet generalem curam, & prouidentiam omnium, quem appellat ibi vniuersalem prouisorum. Vt autem obseruauit Caiet. in hoc art. non arguit S. Thom. in hac ratione ab vniuersali ad speciale: hoc est, à prædestinatione in genere, ad reprobationem, quæ est species, & pars quædam illius, hæc enim esset inutilis forma arguendi, sed à simili, hoc modo. Sicut ad prouidentiam communem aliarum rerum pertinet, aliquas earum permittere, vt à suis finibus deficient, sic etiam ad prouidentiam, qua Deus homines dirigit in vitam æternam, pertinebit, permittere etiam, vt aliqui ab eo fine deficient. Porro notandum est, hac ratione solum probari reprobationem, & permissionem deficienti à fine, quæcunque est, ad Dei prouidentiam spectare: sicut etiam ipsa ordinatio ad finem ad Dei prouidentiam pertinet: non tamen probat eodem modo nunc Dei prouidentiam permittere, aliquos homines à fine suo deficere, sicut etiam aliquos in suum finem perducit; poterat enim Dei prouidentia ita res omnes deducere in fines suos, vt nullam permitteret, ab eo deficere.

DISPUTATIO XCV.

An reprobationis ex parte reprobi datur aliqua causa?

Reprobationis nullam dari causam ex parte reprobi, senserunt Durandus, Gregorius, & alij, cap. 1.

Opinio Scotti, & aliorum, cap. 2.

Peccatum originale causam esse reprobationis, recentiores arbitrati, cap. 3.

Notationes quedam pro explicatione verioris sententia, cap. 4.

De causa reprobationis in adultis verior opinio, cap. 5.

De causa reprobationis paruulorum quid sentiendum sit, cap. 6.

Explicantur testimonia aliorum pro prima sententia, c. 7.

Expenditur locus ad Rom. 9. de Iacob, & Esau, cap. 8.

Respondetur rationibus pro eadem opinione adductis, cap. 9.

Quo pacto Deus sit causa obdurationis, cap. 10.

CAPVT I.

Reprobationis nullam dari causam ex parte reprobi, senserunt Durandus, Gregorius, & alij.

Bona pars huius controuersia de voce est, tametsi aliqua etiam, minor tamen, de re-

ipsa inter Doctores dissensio sit. Nihilominus ad eius maiorem perspicuitatem aliorum sententias referre, opera pretium duxi. Atque in primis illa nobis occurrit, quæ affirmat, nullam ex parte reprobi dari causam reprobationis, sicut diximus, prædestinationis nullam dari ex parte prædestinati. Hanc sequuntur Durandus in 1. dist. 41. q. 1. præsentim num. 14. Gregorius q. 1. art. 2. concl. 4. & Marsilius in 1. q. 41. art. 2. concl. 4. & sequitur Driedo 1. p. de concordia lib. arbitrii & prædestinationis cap. 3. conclus. 1. & 2. quæ ponitur post quatuor alias principales, addimus in illud ca. 9. epistolæ ad Romanos. Quid ergo dicimus? Ferrar. 3. contr. Genes. cap. 16. quibus addere possumus Sancti Thomæ in hac q. 23. art. 5. ad 3. ex his tamen Doctoribus S. Thomæ, Driedo, & Durandus non dicunt absolute, reprobationis nullam dari causam ex parte reprobi, sed nullam esse causam, ob quam hic potius, quam alius reprobetur, aut quod idem est, cur hic prædestinetur & discernatur à massa perditionis, ille vero in ea relinquantur, & reprobetur. Quorum opinionem in primis nonnulli recentiores defendunt, concedentes quidem esse causam communem omnibus hominibus, scilicet peccatum originale, vel primi parentis, ob quam sufficienter quilibet reprobari posset, & aliqui fuerint de facto reprobi; nullam tamen dari causam peculiarem præter Dei beneplacitum, ob quam hic potius quam ille in ea massa fuerit relictus. Ceteri vero absolute docent, reprobationis ex parte reprobi non dari causam; qui tamen solum videntur loqui de peccato actuali ipsius reprobi, vt nullum tale fuerit causa suæ reprobationis, at de peccato originali idem omnino docet Marsilius: ceteri nihil expresse dicunt.

Sunt deinde nonnulli Thomistæ, qui tam seuerè hanc sequuntur opinionem, vt affirmant, eundem ordinem seruasse Deum in reprobatione, quem in prædestinatione tenuit, scilicet, vt ante præuila peccata sola suo voluntate decreuerit quosdam à regno cælorum excludere, licet non ad pœnam sensus destinauerit: sicut ex aduerso in eorum sententia prædestinatis ante merita præuila, regnum cælorum efficaciter dare voluit. Deinde quos voluit excludere, permiserit labi in peccatum ea intentione, vt eos excluderet à regno, sicut decreuerat: quemadmodum etiam contra, post electionem quorundam ad gloriam, eos efficaciter vocauit. Allegati tamen Doctores in initio capituli pro hac sententia non docent, ante præuila peccata voluisse Deum aliquem regno cælorum extorrem facere, neque id negant, sed eo probant, reprobationis non dari causam, quia prima permissionis in peccatum non datur.

De paruulis vero, licet expresse non loquantur, idem omnino dicere debent, computando effectus reprobationis à permissione, qua Deus permittit eos labi in peccatum originale. Excipio Durandus, qui in 1. d. 40. q. 1. num. 6. expresse concecit in eodem instanti, quo Deus ante opera decreuit, quosdam efficaciter eligere ad regnum cælorum, quosdam etiam, nempe reprobos, ab eo reiectis, & hanc putat esse reprobationem, vel inde latem reprobationem incipere. Dnos autem solum effectus illi assignat, nempe excludere à regno, & destinare ad pœnam sensus: priorem autem excludit mat ex æquo, & directe non opponi prædestinationi, sed eam antecedenti prædestinationem, scilicet.